

„bebyggede Ejendomme paa Landet i Jylland enten uden Avlsbrug eller med et i Forhold til Bygningens Værdi underordnet Avlsbrug“ frembød større Risiko og var mindre realisable end de øvrige Foreningers Panter. Erfaringen har imidlertid vist, at Foreningens Tab har været meget smaa; i Aarene indtil 1911 har Foreningens Nettotab ved overtagne Panter saaledes kun udgjort ca. 10,000 Kr. (jfr. Rigsdagstidende 1911—12, Tillæg A. Sp. 4643—46). Lovgivningsmagten har under Hensyn til de indvundne Erfaringer om Foreningens økonomiske Stilling paa forskellige Punkter lempet de Krav, som ved Loven af 14. April 1893 stilledes til Foreningens Debitorer, idet Indskudene for fremtidige Særiers eller Afdelingers Vedkommende ved Lov Nr. 55 af 4. April 1902 nedsattes fra 5 pCt. til $2\frac{1}{2}$ pCt. af Laanets Beløb, medens Lov Nr. 105 af 10. Maj 1912 forlængede Amortisationstiden fra 50 til 60 Aar og ophævede den fastsatte Minimumsgrænse for Bidrag til Reserve- og Administra-

tionsfond, nemlig $\frac{1}{10}$ pCt. halvaarligt af Laanets Beløb. Ved Lov Nr. 192 af 18. November 1904 tilvejebragtes derhos Hjemmel for, at umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler kan anbringes i denne Forenings Kasseobligationer.

I Overensstemmelse hermed maa Indenrigsministeriet finde det rimeligt og forsvarligt, at man ogsaa med Hensyn til Udlaansgrænsen stiller denne Forening paa lige Fod med de øvrige Foreninger, og da man i Henhold til et fra Generalforsamlingerne i Kreditforeningerne af Ejere af mindre Ejendomme paa Landet i Jylland og i Østifterne derom udtalt Ønske i indeværende Rigsdagssamling har fremsat Forslag om Forhøjelse af Udlaansgrænsen for disse Foreningers Laan, har man ment ogsaa at burde imødekomme nærværende Forenings Anmodning om at søge tilvejebragt Lovhjemmel for, at Udlaansgrænsen for Laan kan forhøjes, saafremt dette paa statutmæssig Maade vedtages af Foreningen.